

odvolací soud právem, že se uzavření smlouvy stalo v Liberci, neboť pro právo obchodní platí přijímací (dodací) theorie, jak vyplývá z ustanovení čl. 319 a 320 obch. zák. (sr. rozh. čís. 9678 sb. n. s.). »Dojitím« podle těchto článků je dodání zprávy o přijetí nabídky nabízejícímu, při čemž netřeba ovšem i zvědět její obsah. Názor stížnosti, že rozhoduje odeslání zprávy o přijetí, nelze uvést v soulad ani se zákonem ani s písemnictvím. Její tvrzení, že stvrzenka žalující firmy o přijetí nabídky neměla povahu přijímacího prohlášení, nýbrž že měla jen povahu průvodní listiny, nemá oporu ve skutkovém základu nižšími soudy zjištěném. Usoudil proto odvolací soud v podstatě správně, že jest věc posuzovati podle tuzemského práva. Tomu nasvědčuje i ostatní obsah smlouvy, podle níž se obě strany — i rakouská příslušnice, žalovaná, i říšskoněmecká příslušnice, firma G., žalobkyně, podrobily pro všechny spory, které by z ní vznikly, příslušnosti obchodního soudu ve Vídni. Tím bylo jasně určeno, že má ve sporu býti použito domácího práva žalované, platného pro ni u domácího jejího soudu, to jest po zřízení bývalého Rakouska a po vzniku československého státu, práva platného na oné části jeho území, v níž sídlí žalovaná, tedy práva platného v Československu.

Čís. 11071.

Složil-li odpůrce navrhovatele prozatímního opatření podle rumunského práva jistotu, by odvrátil výkon prozatímního opatření, jdou následky tohoto složení (znehodnocení jistoty) na jeho vrub, pokud je navrhovatel prozatímního opatření nepřivodil jiným svým činem než právě jen návrhem.

(Rozh. ze dne 6. října 1931, Rv I 1335/30.)

Žalobce byl roku 1916 žalován L-em u rumunského soudu. L. navrhl zároveň prozatímní opatření zabavením zásob obilí, jež měl žalobce uloženy u různých obchodníků v Rumunsku. Aby odvrátil výkon prozatímního opatření, složil žalobce podle rumunského práva jistotu 25.000 lei. Žaloba L-ova proti žalobci byla roku 1922 zamítnuta a roku 1926 byla žalobci vydána jistota. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na vykonavatelí poslední vůle L-a náhrady škody, jež mu vzešla znehodnocením jistoty. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: První soud zastává stanovisko, že žalobci nepřísluší náhrada škody, neboť 1. válečné poměry přinesly s sebou, že žalobcem složených 25.000 leiů k odvrácení hrozícího mu zajišťovacího zabavení movitého jmění, nalézajícího se v Rumunsku, bylo navraceno v roce 1926, a to v znehodnoceném lei. Válka a její následky jsou však náhodou, za niž má ručiti jen ten, kdo tuto náhodu svým zaviněním způsobil. Také čl. 998 a 999 rumunského obč. zák. předpokládají zavinění. Takového zavinění však není, poněvadž L. návrhem prozatímního opatření

proti zajištění použil jen svého práva (§ 1305 obč. zák.). 2. Ztrátu kursu lei nemůže žalobce požadovati, poněvadž Rumunsko nezná znehodnocení lei. Žalobce mohl tudíž žádati jen to, co bez zřetele k válce měl obdržeti, totiž složenou jistotu s úroky, a tu obdržel. 3. Čeho se žalobce domáhá, je jen abstraktní škodou. Tyto důvody snaží se odvolatel podvrátiti, avšak odvolací soud nemůže ho v tom následovati. Podle čl. 613, 614 rumunského obč. zák. může věřitel, jenž se nevykáže listinou, žádati po splatnosti pohledávky současně se žalobou o zaplacení zajišťovací zabavení movitých věcí dlužníka, musí však složit jistotu ve výši jedné třetiny toho, co požaduje. Podle čl. 617 může však dlužník výkon tohoto prozatímního opatření odvrátiti, poskytne-li svého času dostatečnou jistotu. Posléze má žalující strana podle čl. 140 zaplatiti zvítězivší straně způsobené náklady, aniž jest tím dotčena otázka řádného odškodnění. Náklady a náhrada se poskytují jen na požádání. Zákonná ustanovení tedy předepisují, že žalobce, jenž podlehl v případě exekuce zabavením k zajištění, jež jím byla zahájena, ručí za škodu žalovanému tímto prozatímním opatřením vzešlou. Jde však o to, že nynější žalobce a tehdejší žalovaný nežádá, by mu žalovaná strana nahradila škodu z provedení prozatímního opatření, nýbrž žádá náhradu škody, jež mu prý vznikla tím, že k odvrácení výkonu prozatímního opatření nedošlo následkem složení jistoty 25.000 lei. Nechť se složení jistoty stalo tehdejším žalovaným, by od sebe odvrátil škodu, by mohl převést své zásoby obilí atd. ještě před vypuknutím války s Rumunskem včas do Rakousko-Uherska, tedy jaksi z donucení, nebo spolupůsobily jiné důvody, v žádném případě nejde u zažalované náhrady škody o bezprostřední náhradu škody z prozatímního opatření, nýbrž o škodu, jež prý vznikla ze složení jistoty nynějším žalobcem, poněvadž lei si pořídil za rak. koruny, k čemuž ho dřívější žalobce nijak nenutil a také na to neměl vliv. Povolné prozatímní opatření bylo tedy zajisté předpokladem, podmínkou pro to, že žalobce složil 25.000 lei k odvrácení tohoto opatření, avšak nebylo příčinou škody; jí bylo spíše samo složení peněz, jež žalobce obdržel zpět v znehodnoceném lei. Schází tudíž příčinná souvislost mezi prozatímním opatřením, vydobytým L-em a tvrzenou škodou nynějšího žalobce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání napadá odvolací rozsudek pro právní mylnost (§ 503 č. 4 c. ř. s.), protože odvolací soud prý neprávem odpověděl záporně na otázku příčinné souvislosti mezi dovolatelovou škodou a odpůrcovým jednáním. Nelze mu však přisvědčiti. Odvolací soud zdůrazňuje právem, že nejde u zažalované náhrady škody o bezprostřední náhradu škody z prozatímního opatření, nýbrž o škodu, která prý vznikla složením jistoty nynějšího žalobce. Proti škodě, která žalobci hrozila z výkonu odpůrcova zatímního opatření, poskytoval mu rumunský zákon dva ochranné prostředky: jednak, že navrhovatel zatímního opatření musil

složiti jistotu ve výši jedné třetiny požadované částky, jednak, že soud mimo to poskytuje odpůrci na požádání řádné odškodnění. Nepostačovala-li odpůrci tato zákonná ochrana, bylo mu ovšem zůstaveno odvrátiti výkon zatímního opatření — a tím též škodu s jeho výkonem spojenou — složením dodatečné jistoty. Ano však složení jistoty jest dáno do volné vůle odpůrcovy, jdou jeho následky na jeho vrub, pokud je snad navrhovatel nepřivodil — oč tu však nejde — jiným činem, než právě jen svým návrhem. Účel zákona, zabrániti, by nebylo škodlivým způsobem zasahováno do cizího jmění neodůvodněnými návrhy na zatímní opatření, jest dosažen stanovením navrhovatelovy povinnosti k složení jistoty a k řádnému odškodnění, k náhradě škody z výkonu zatímního opatření přímo vzniklé. Nechce-li se odpůrce s tímto zajištěním uspokojiti a chce-li již předem odvrátiti obávané škody z výkonu zatímního opatření složením jistoty, přerušuje tímto jednáním, jež podniká zcela o své újmě, příčinnou souvislost mezi navrhovatelovým postupem a vlastní škodou. Nemůže býti účelem zákona, protože by se přičilo zásadě slušnosti, by nebezpečí (risiko) odpůrcova (tu žalobcova) jednání, jímž se chce nad zákonnou ochranu zajistiti proti možným škodám z výkonu zatímního opatření, přesunoval na navrhovatele a by ten tak nesl následky (po případě pochybených) pokusů podnikání, do nichž se odpůrce (snad i nerozvážným způsobem) pustil, by odvrátil snad jen domněle hrozící nebezpečí a si zlepšil (snad jen domněle nedostatečné) záruky proti obávaným škodám. Tak široká povinnost k náhradě škody neodpovídala by účelu, jež zákon jejím stanovením sleduje, a nemůže proto býti po právu. Dovolání se marně snaží uhájiti svůj opačný názor, poukazujíc k ustanovení § 1311 obč. zák., neboť i tam jest předpokládána příčinná souvislost, již tu však, jak vyloženo, podle zákona není. Není-li jí, padá nezbytně celý žalobní nárok a není třeba obírat se ostatními vývody dovolání.

Čís. 11072.

Pro nárok vodního družstva na zaplacení zadrželých příspěvků na regulace a na drenáže (§ 69 vodního zákona pro Čechy) není přípustný pořad práva.

Zmatečnost exekučního titulu o sobě nemá v zápětí zmatečnost exekuce na jeho základě.

Byl-li podle § 42, druhý odstavec, j. n. zrušen právoplatný rozsudek pro nepřípustnost pořadu práva, nelze ve zrušovacím usnesení prohlásiti za zmatečné a zrušiti i exekuční řízení zahájené na základě zrušeného rozsudku. Pro tento případ platí předpis § 39 čís. 1 ex. ř., podle něhož lze po právoplatném zrušení exekučního titulu zrušiti exekuci jen k návrhu.

(Rozh. ze dne 15. října 1931, R I 472/31/2.)

Ministerstvo spravedlnosti v dohodě s ministerstvem zemědělství navrhlo, by nejvyšší soud řízení ve věci okresního soudu v N. C I 267/30